

SPRÁVNÁ PARTA

a zrušená kletba

Daniel Kühnl

FRAGMENT

Správná parta a zrušená kletba

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další naše e-knihy:

Daniel Kühnl – Správná parta a tajemství přístavu

Daniel Kühnl – Správná parta a velký šaman

Jana Eislerová – Staré pověsti české

Robinson Crusoe – převyprávěla Jana Eislerová

Gulliverovy cesty – převyprávěla Jana Eislerová

Martina Drijverová – Ježíš a jeho příběh

Daniel Kühnl

Správná parta a zrušená kletba – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Meziplác

Milé děti,

už jste někdy viděly, aby knížka začínala meziplácem, následovaným nikolikátou nekapitolou a hned potom dvacátou kapitolou? Asi ne, co? Knižka přece skoro vždycky začíná předmluvou, neboli předkecem, pak je první kapitola, druhá, třetí a tak dál a nakonec je doslov, neboli dožblebt. Ale mezislov, neboli meziplác, to tu ještě nebylo! Natož nekapitola! Který pomatenec tohle vymyslel? ptáte se správně.

Inu, vidím, že se budu muset přiznat. Byl jsem to já. Jmenuji se Daniel Kühnl (to podivné příjmení se čte kýnl, však mi taky ve škole přezdívali kýbl) a napsal jsem nedávno knížku, která se jmenuje Správná parta a kouzelný míč. Příběh se ale nevešel do jedné knihy, protože by byla moc tlustá a musela by dlouho běhat kolem baráku, než by zase zhubla. Jenomže při tom běhání by se určitě zamazala od bláta, které zůstalo na chodnících po včerejším dešti, a navíc by jí vypadalo spoustu listů, a co potom s takovou špinavou a vypelichanou knihou, no řekněte sami.

Nejlepší bude, když se dáte do čtení. V nikolikáté nekapitole se dozvíte, kdo je to Parta kluků a kouzelný kožený míč a proč jsou jejich prázdniny v pražských Holešovicích tak zajímavé a parádní. Hned jak se to dozvíte, můžete se

vrhnout rovnou do dvacáté kapitoly. Jen při tom vrhání nezakopněte a nepřevrhňte vázu, do které si maminka včera odpoledne dala nádhernou narozeninovou kyti-
ci od tety Máni. To byste pak místo čtení museli vytírat podlahu, což není zdaleka taková zábava, jako náš příběh o správné Partě kluků a jejích příhodách.

Ti z vás, kteří knížku Správná parta a kouzelný míč četli, nikolikátou nekapitolu číst nemusí. Ale můžou. Nechám to na nich, opakováním se v tomto případě nedá nic zka-
zit. Ani jablka na balkoně nebo banány ve spíži, ty už vů-
bec ne.

Takže se do toho pusťte, budete se určitě dobře bavit!

Poslechněte si tedy nejprve nekapitolu nikolikátou,

ve které si povíme, kde jsou Holešovice, kdo je to Parta kluků a kožený míč a jaké příhody se jim udály v první půlce těch nejbáječnějších prázdnin, jaké kdy prožili.

Poloostrov. Spousta vody. Rybářské loďky. Nákladní lodě. Výletní parníky. A hlavně – přístav. Kdo by si myslel, že se náš příběh odehrává někde u pobřeží oceánu, ten by mi parádně skočil na špek. A jelikož špek je hodně mastný, mohl by při tom skoku uklouznout a zlomit si nohu. Takže vám raději hned prozradím, že Parta kluků prožívá své nejúžasnější prázdniny v pražských Holešovicích. Ptáte se jistě: „Kde by se v Praze vzaly nákladní lodě?“ Nebo: „To je pitomost, poloostrov, a v Praze! Kdo to kdy viděl?“ Tak to určitě neznáte Holešovice. Tam to všechno je, a jestli tomu nevěříte, podívejte se do mapy nebo si tam rovnou zajedte na výlet. Všechno, o čem jsem se zmínil v první větě, tam najdete. A nejen to.

V Holešovickém přístavu má bunkr neboli schovávačku Parta kluků. Partu kluků tvoří tři členové: Kája, Toník a Danda. „Jé,“ říkáte si, „ten Danda bude samá sranda!“ Anebo: „Danda, padá mu kšanda!“ Tak to máte pravdu přesně napůl. Srandu Danda zbožňuje. Ale

kšandy – to ne. Ty Danda nemá. A víte proč? Protože Danda není kluk, ale holka! Nejholkovatější a nejsprávnější holka z celých Holešovic! Tak správná, že když se přistěhovala s maminkou do Holešovic a poznala Partu kluků, ve které byli do té doby jen Kája s Toníkem, přidala se k nim a vůbec jí nevadilo, že se dál budou jmenovat Parta kluků.

Naši kamarádi jsou prima. Trošku hodní a trošku uličníci, však to znáte! Kája s Toníkem jsou bráchové a bydlí s rodiči v Osadní ulici v činžáku číslo 25. Danda bydlí hned ve vedlejším vchodě, ve třiadvacítce. Jsou s maminkou samy, protože Dandin tatínek, který byl stejně jako tatínek obou kluků pilot, zmizel před několika lety v Africe i s celým letadlem. Danda sní o tom, že se jednou vydá tatínka hledat a že se zase všichni setkají.

Parta kluků má schovávačku v přístavu ve staré lodi. Jednou, když s pomocí ostatních holešovických part bránili přístav před pirátskou Partou Jardy Drsnáka z Libně, získali do party dalšího kamaráda. No jistě, je to samozřejmě kouzelný kožený míč. Vyrobil ho starý míčař až v Jižní Americe pro Pedra Bombardónu, nejlepšího fotbalistu na světě. Jenomže někteří zlouni zlí záviděli Pedrovi úspěch a zaplatili ohavnému pralesnímu kouzelníkovi, aby míč zaklel. Když Pedro kopnul do zakletého míče, míč přeletěl oceán a přistál v Holešovickém přístavu, kde se také seznámil s naší partičkou. Jelikož mu trošku kouzelné síly zbylo, může provádět malá kouzlíčka, ale jenom v Praze. Mimo Prahu podle kletby kouzlit vůbec nemůže,

a tak jen doufá, že třeba jednou Pedro Bombardóna přijede do Prahy a najde ho. Pedrovi ale nikdo nesmí poradit, kde se míč nachází, takže jistě chápete, že jeho naděje je pramalá.

Parta kluků během prvního prázdninového měsíce, což je, jak jistě víte, červenec, prožila s kouzelným koženým míčem spoustu dobrodružství. Vytrestali společně Jardu Drsňáka z Libně, který učil kouřit jejich spolužáka ze školy. Poznali dvě dámy, které se opily v restauraci a proměnily se ve špinavé chrápající medvědice. Chytili společně s velitelem říční policie lotry, kteří lili do Vltavy smradlavý olej a nebezpečné chemikálie. Dopadli kapesního zloděje v Holešovické tržnici a dostali za to vyznamenání od náčelníka holešovické policie. Přesvědčili ministra financí, aby vrátil peníze, které sebral na daních ubohému dědečkovi, který v tržnici prodával zelí. Seznámili se s černouškem Mokombou Mbembou a pomohli mu najít ztraceného domácího mazlíčka, který se zalezl do přístavu. Byl to hroznýš královský, mimochodem. Zachránili také velkou slavnost v Holešovickém přístavu, kde jako hvězda večera vystoupil známý zpěvák Karel Gott. Ten byl našim kamarádům tuze vděčný, že nedovolili, aby mu zapšklí Přístavní ďáblové pokazili koncert, a slíbil jim, že jim také pomůže, až to budou potřebovat. Parta kluků a kožený míč také zachránili Zátkovu továrnu na těstoviny před požárem a úplnou zkázou. V samém závěru minulého příběhu byli naši kamarádi svědky strašlivého konce Party hnědých zlosynů, která chtěla ukrást celé Holešovice, celou Prahu a nakonec celý svět.

Káju, Toníka, Dandu a míč jsme opustili zrovna ve chvíli, kdy se prázdniny přehouply do své druhé poloviny.

Nejlepší bude, když už nechám řečí a začneme s nimi prožívat další napínavé příběhy. Dočkáme se i jednoho radostného shledání a ...

... ale víte co? Pojdte na to. Bude to žůžo eňo ňuňo. A žůžo eňo ňuňo je parádička, kterou stojí za to prožít, to si pište! Ňuf!

Nyní vám už klidně mohu vyprávět kapitolu dvacátou,

ve které si povíme, proč lidé dávají své peníze do banky. Budeme svědky dobře připravené bankovní loupeže a dozvíme se, že náčelník holešovické policie může jednou za rok udělat výjimku z přísných policejních pravidel.

Jednoho krásného srpnového dne povídá ráno při snídani Dandina maminka:

„Představ si, Dando, jak jsem minulý měsíc kupovala tu novou ledničku, protože ta stará už nešla opravit, nezbyly mi už žádné peníze a výplatu v práci dostanu až příští týden v úterý. Takže musíme vybrat peníze z banky, abychom měly tenhle týden na jídlo a pití. Jenže dneska mají v bance otevřeno jenom dopoledne a já musím být v práci. Nemohla bys tam zajít ty?“

„Jasně, mami,“ řekla Danda, která byla prima holka a mamince pomáhala docela ráda. Věděla, že její maminka to vůbec nemá lehké od té doby, co její manžel, Dandin tatínek, záhadně zmizel v Africe i s celým letadlem.

„To jsi hodná,“ řekla Dandina maminka. „Telefonovala jsem včera večer s paní Bambasovou, která pracuje v bance u přepážky, a domluvila jsem se s ní, že ti dá dva tisíce korun. Tady máš papír, který jí dáš. Podepsala jsem

všechno správně, ty jen odevzdáš tenhle papír a paní Bambasová ti dá peníze.“

Když se Parta kluků a kožený míč sešli před jejich činžákem v Osadní ulici, Danda řekla:

„Ještě než půjdem do bunkru, musím do banky vybrat pro maminku peníze. Půjdete se mnou?“

„To je snad jasný,“ řekl Kája. „Jsme přece parta, ne?“

„Jste ta nejlepší a nejprímovější partička, kterou znám,“ řekl míč.

Kája, Toník i Danda byli moc rádi, že je míč hned po ránu pochválil.

„Kde je vlastně v Holešovicích banka?“ ptal se Toník.

„Banka je přece ten velkej krám na Ortenově náměstí, do kterýho se chodí pro peníze,“ řekla Danda. „Pracuje tam paní Bambasová, která se dobře zná s naší maminkou. Paní Bambasová dá peníze každému, kdo jí přinese podepsanej papír.“

„Tak jednoduché to zase není,“ usmál se míč. „Člověk nejprve musí nějaké peníze ušetřit, pak je do banky vložit, a teprve když je má v bance na účtu, může je vybrat. Aby je mohl vybrat, musí podepsat žádost o vydání svých peněz. To je ten papír, který dostala Danda od maminky.“

„Proč vlastně lidi ukládají peníze do banky?“ ptal se Kája. „Já s Toníkem máme všechny ušetřené peníze v kasičkách. Když máme narozeniny, tak nám dá tatínek padesátikorunu. Maminka nám občas nechá drobný, který jí zbudou z nákupu, když jí pomáháme s taškama. A babička ze Žižkova nám dá při každý návštěvě drobných fůru, ona je moc hodná a náš tatínek říká, že má peněz jako želez.“

„Lidé si nechávají peníze v bance hlavně proto, aby nemuseli všechny své úspory nosit u sebe v peněžence nebo je mít doma, kde by jim je mohl někdo ukrást,“ vysvětloval dětem míč. „V bance jsou peníze dobře schované v trezoru a hlavně – taková banka má po celé Praze i po celé České republice své pobočky, takže člověk může vybrat přesně tolik peněz, kolik právě potřebuje, a to v jakémkoli větším městě, třeba v Brně nebo v Kardašově Řečici.“

Kamarádi vyrazili do banky, co jim nohy stačily, a jelikož měli dohromady šest nohou, stačily jim na pěkně rychlou chůzi. Pospíchali, aby mohli rychle vybrat peníze pro Dandinu maminku, odnést je k nim domů a potom se co nejrychleji přemístit do přístavu.

Banka měla otevřeno od devíti hodin. Když vešli dovnitř, bylo čtvrt na deset a bylo tam už hodně lidí. Jedni peníze vybírali, druzí je vkládali, paní a slečny za přepážkami dávaly na různé papíry jedno razítko za druhým, prostě byl tam mumraj jako v každé bance krátce po otevření. Parta kluků a kožený míč stáli ve frontě u přepážky, nad kterou bylo napsáno: „Zde vás obsluhuje K. Bambasová“. Paní Bambasová seděla za přepážkou a obsluhovala právě jednoho tuze pěkně oblečeného pána, který nejprve peníze vkládal a pak je zase vybíral. Některé ani nevkládal ani nevybíral, ale někam je posílal, diktoval paní Bambasové jednu adresu za druhou a vůbec si asi moc vymýšlel, protože paní Bambasovou zavalil úplnou haldou rozmanitých papírů a lejster a paní Bambasová pokaždé, když dávala na nějaké z těch lejster razítko, tiše vzdychla. Když spatřila Dandu, usmála se na ni a volala:

„Ahoj Dando, už to mám pro tebe připravené! Musíš ale chvílku počkat, než obsloužím pana tajemníka.“

„Tajemník to bude asi proto, že se tváří tak tajemně,“ pošeptala svým kamarádům Danda a uchichtla se.

„Jaký má asi takovej tajemník tajemství?“ povídá Toník.

„Možná je to tak tajný, že to neví ani on sám, i když je tajemník,“ řekl Kája a celá Parta kluků i s míčem se smála, ale jenom potichoučku, protože v bance se nesmělo smát nahlas, aby paní Bambasová nebo nějaká jiná paní za přepážkou neudělala chybu a nedala někomu místo dvou tisíc třeba milión.

Stáli za tajemným tajemníkem, který si na paní Bambasovou vymýšlel další a další lejstra, podpisy a razítka, a dělali si různé legrácky. Zrovna když se nemohli dohodnout, jestli to „K“ na cedulce paní Bambasové znamená Klára, Květa, Klementýna, Kristýna, Kateřina nebo Karolína, otevřely se prudce vstupní dveře a do banky vběhli dva chlapi, kteří měli přes obličej natažené dlouhé černé čepice až na krk a měli v nich jen malé dírky pro oči, takže jim vůbec nebylo vidět do obličej. V ruce měli pistole a mířili jimi před sebe jako blázni.

„Všichni si lehněte na zem!“ zařval jeden z nich. Bylo jasné, že to jsou bankovní lupiči, kteří si usmysleli vykrást holešovickou banku. „Kdo se hne, je synem smrti!“ křičel ten lotr a nebylo pochyb, že si nedělá legraci.

Všichni lidé včetně našich kamarádů i dobře oblečeného tajemníka si lehli na zem, i úřednice za přepážkami si lehly na zem, a druhý lupič přišel k přepážce, za kterou ležela paní Bambasová, namířil na ni pistoli a povídá:

Děj nám do tašky
všechny peníze!

„Ty vylez a dej nám do tašky všechny peníze, který tady máte!“

Paní Bambasová se chudinka celá třásla, když vstala ze země. Vzala igelitovou tašku, kterou měla připravenou na jablka, která chtěla o polední přestávce koupit v tržnici, a dala do ní všechny peníze, co jí přišly pod ruku. A v takové bance, tam je vždycky peněz hodně, takže za chvíli byla taška plná. Tak plná, že jedna pětistá bankovka vylítla do vzduchu, potom klouzavě padala k zemi jako lísteček, který na podzim padá ze stromu, a přistála Dandě přímo pod tričkem.

Když paní Bambasová vkládala peníze do igelitové tašky, dívali se na ni oba lupiči se zalíbením a těšili se, co všechno si za ty ukradené peníze koupí. Jeden myslel na závodní auto s koženým volantem a druhý na obrovskou postel, na které bude ležet až do smrti a nebude muset vůbec nic dělat. Jak se tak těšili, nevšimli si, že jeden z ležících zákazníků zmizel jako pára nad hrncem. A zkuste se někdy podívat nad hrnec, když maminka vaří brambory, a uvidíte, jak rychle pára mizí. Stejně rychle jako Toník, který letěl s míčem na holešovickou policejní stanici, aby řekl policistům a jejich náčelníkovi, co se děje v bance na Ortenově náměstí.

Rozklepaná paní Bambasová podala lupičům tašku napěchovanou penězi. Jeden z nich ji čapnul, pak kývnul na toho druhého, ten otevřel dveře a oba dva i s taškou vyběhli před banku. Nasedli do černého mercedesu, který tam měli zaparkovaný, a vyrazili takovou rychlostí, až se jim kouřilo od pneumatik. Bývalo by se jim asi podařilo ujet i s lupem, kdyby nebylo Toníka a koženého míče.

Ve chvíli, kdy lupiči nasedali do auta, byli už policisté z holešovické policejní stanice na cestě. Zatarasili svými auty všechny ulice a lupiče dokonale obklíčili. Lupiči jeli strašnou rychlostí po Argentinské ulici, když tu náhle se proti nim vyřítila dvě obrněná policejní auta. Lupič, který řídil černý mercedes, strhnul volant prudce doprava a narazil vší silou do zdi. V mercedesu se nafoukly airbagy, které přimáčkly lupiče k sedadlům tak silně, že se vůbec nemohli pohnout. Jejich auto hned obklíčili policisté, kteří lupiče přimáčknuté k sedačkám sebrali jako zralé meruňky. Odvezli je i s lupem na holešovickou policejní stanici, stejně jako paní Bambasovou a Toníka, kteří byli důležití svědci bankovní loupeže. Svědek je člověk, který viděl něco, co může policii zajímat. Toník trval na tom, že musí jet celá Parta kluků, takže sebou vzali i Káju s Dandou.

Na stanici už na všechny čekal náčelník holešovické policie, který Partu kluků hned poznal. Lupiče nechal zavřít pod zámek, aby nemohli utéci, a svědky posadil na lavičku před svojí kanceláří.

Nejprve vyslechl paní Bambasovou, tu pak nechal čekat na chodbě a zavolal si k sobě Partu kluků.

„Jsem rád, že vás zase vidím,“ řekl Partě kluků náčelník. „V poslední době se vídáme docela často, ne?“ zažertoval.

„Zas tak často ne,“ povídá Toník. „Jenom když se v Holešovicích přihodí nějaký zločin, který stojí za to.“

Náčelník se podíval na Toníka, pak na své podřízené policisty, kteří stáli v jeho kanceláři a usmívali se pod vousy, pak zase na Toníka a povídá:

„Ty máš chlapče hodně rychlé nohy, vid? Ty budeš jednou běhat na olympiádě. Budeš si ale muset ještě nejmíň čtyři roky počkat, než nějaká bude,“ řekl a pousmál se, jako to dělají všichni dospělí, když si myslí, že řekli něco vtipného.

„Stačí, když si počká tři roky,“ řekl na to Kája. „Poslední olympiáda byla loni, takže bude zase za tři roky, protože olympiáda je jednou za čtyři roky. Ale na medaili by nemusel Toník čekat až do olympiády, mohl by ji dostat od vás, ne?“

Náčelník si povzdychl a řekl, že jim mockrát děkuje za pomoc, ale že už jednu medaili dostali, takže jim nemůže dát další, protože to se nesmí.

„V pravidlech Policie České republiky je jasně napsáno,“ řekl náčelník přísným úředním tónem, „že medaile ‚Za obětavou pomoc Policii ČR‘ může být každému člověku udělena jenom jednou za rok. Takže by nebylo poctivé, abych vám teď dal další medaili, to musíte uznat. A pamatujte na přísloví: ‚S poctivostí nejdál dojdeš!‘“

Danda se naklonila nad náčelníkův psací stůl, vyndala zpod trička pětitisícikorunu a povídá:

„My to víme. Tady máte pětitisícovku, která ulítla z tašky při loupeži v bance. Mohla by vám při počítání chybět.“

Náčelník se nemohl vzpamatovat z toho, jak mu Danda názorně předvedla, co je to skutečná poctivost. Koukal na tu pětitisícovku jako péro z gauče. A takové péro se z gauče kouká tuze vyjeveně, to si dokážete představit. Protože to však byl spravedlivý muž, sáhnul do šuplíku, vyndal tři medaile, pověsil je dětem kolem krku a řekl:

„Jako náčelník oddělení policie mám právo jednou za rok udělat výjimku z pravidel. Takže teď dělám výjimku, protože vy si ty medaile skutečně zasloužíte! Jste odvážné a poctivé děti, jakých se moc nevidí. A k tomu ke všemu jste ještě chytré, někdy možná o trošku víc, než by se čekalo, ale to nevadí.“

Pak se s nimi rozloučil a policejní auto odvezlo Partu kluků, kožený míč i paní Bambasovou s taškou plnou peněz zpátky do banky. V bance pak peníze přepočítali. S tou Dandinou pětitisícovkou sedělo všechno na halíř a paní Bambasová i všichni ostatní úředníci z banky byli moc rádi, že to nakonec takhle dobře dopadlo.

Danda pak vybrala mamince dva tisíce korun. Když je odnesli k nim domů, rychle vyrazili do bunkru ve staré lodi. Pospíchali navrhnout nějaké jiné partě holešovických dětí, aby si s nimi zahráli na lupiče a policisty. Ono je totiž často lepší na něco si hrát, než to zažít doopravdy. A málokdo si umí tak šikovně poradit s lupiči, jako Parta kluků a kožený míč. To už jste snad poznali. A ještě poznáte, jen počkejte!